

Afscheid nemen en loslaten.

19 jaar geleden komen wij vanuit Oss in Zenderen wonen vanwege mijn werk in Sociale Werkvoorziening in Oldenzaal. In Zenderen heb ik mij vanaf het begin betrokken gevoeld bij de Karmel parochie in Zenderen. Ik werd gevraagd om voor te gaan in avondwakes. Met veel betrokkenheid mocht ik dat werk doen gedurende vele jaren. De ontmoetingen met de families die een dierbare hadden verloren waren zeer bewogen en vaak emotioneel. Tijdens de gesprekken kon je een indruk krijgen wie de overleden man of vrouw was, en wat hij of zij voor de familie betekend had. De eerst avondwake zorgde voor een hechte relatie met de ouders die achter bleven na het plotselinge overlijden van hun dochter. Veel verdriet, maar ook blijdschap dat ondragelijk lijden voorbij was. Ook als voorganger in woord- en communievieringen en lector was ik actief in de parochie in Zenderen. Na enkele jaren vroeg de toenmalige pastor Lambert Calis of ik de parochie wilde vertegenwoordigen in de Raad van Kerken in Borne, Hertme en Zenderen. Dit was een nieuwe uitdaging. Met veel voldoening kijk ik terug naar de vele bijeenkomsten van de Raad van Kerken. Vooral de vieringen in het Dijkhuis samen met wisselende pastores waren mooie en warme bijeenkomsten, die de aanwezigen goed deden, het vieren, het samen zingen en bidden bleef hen bij. De laatste vredesviering in Het Dijkhuis was indrukwekkend met de Brassband uit Hertme en aansluitend de tocht naar de vredesboom, die steeds groter werd. Wat mooi waren de opgehangen vredesduiven, samen geknutseld door de leden en pastores van de Raad, in de vredesboom bij de Oude Kerk. De aanwezigen voelden ook echt: Vrede. Door de jaren heen heeft de Raad van Kerken een belangrijke plaats gekregen in totale gemeente Borne. Solidariteitsmaaltijd, 4/5 herdenking, Kerstsamenzang, Pinkstervieringen in de eigen taal in het openlucht theater in Hertme. Het zijn bijeenkomsten en vieringen die de mensen in hun hart raakten. De schrijvers van de columns die met hun woorden de lezers aan het denken zetten, teksten die je soms diep raakten. De vele momenten, die ik mee mocht maken, hebben mij goed gedaan. Die zal ik straks zeker zal missen.

De corona heeft veel teweeg gebracht, bijna geen activiteiten, beperkt kerkbezoek, grote eenzaamheid vooral bij de ouderen, bij de zieke medemensen. Ook het grote verlies door het plotselinge overlijden van familieleden, vrienden en mede burgers in welk verband dan ook. Na de corona moeten wij het gewone, normale leven weer oppakken, maar kunnen we dat wel? De angst, eenzaamheid, verlies van medemensen zal blijven. Wordt het anders, ja zeker, maar hoe ik kan dat niet zeggen. Maar gewoon, normaal wordt het echt niet meer. Maar dat kan ons weer kracht geven om aan een andere inhoud aan ons leven te geven, meer aandacht voor de ander die dat nodig heeft vanwege hun levenssituatie: asielzoekers, dak en thuislozen, zij die gebruikmaken van de voedselbank, eenzame ouderen die geen bezoek meer krijgen. Laten we daar onze schouders onderzetten, het kan nu en is niet te laat, laten we dat samen doen. Hopelijk treffen we elkaar weer in de verschillende diensten van onze geloofsgemeenschappen van welke kleur dan ook. Waar we weer samen kunnen luisteren naar woorden uit de Schriften, zingen, bidden, stilzijn en herdenken. Ik zal de Raad van Kerken, de pastores, bezoekers bij de diensten, maar zeker de diensten zelf erg missen. Alle goeds, gezondheid, vrede en Gods Zegen.

Jan Cuppen, lid Raad van Kerken B.H.Z.

